

SÖKAREN

Tillhör Du de många som vill tro, de många som inte vill tro eller de (få) som vill veta? Svaret på den frågan bestämmer Din inställning till allt filosofiskt-religiöst sökande och är avgörande för Dina möjligheter att verkligen erhålla kunskap.

Vegetarismen ur etisk synvinkel

Av Olof Thorborg

UR INNEHålLET:

Olof Thorborg:

Vegetarismen ur etisk synvinkel 1

Anna-Lisa Helle:

Inkvisitionen 2

Ledare:

Bort med materialismen! 3

Den mystiska pendeln 6

Japanska visdomsord 6

V. H. Mottram:

En vetenskaplig grundval 7

Pälle Näver:

I skogen (dikt) 8

Josephine Ransom:

Om meditation 9

Eldklot 10

Albert K. Bender:

Planeten Kazik 11

Nya böcker 16

Det finns många stöd för det vegetariska levnadssättet. Ett helt berg av vetande om den vegetariska kostens — då förnämligast råkostens — hälsoskapande verkningar existerar, ehuru skolmedicinen ännu har vägrat att ta någon hänsyn till detta. Det är också så att människan är fysiologiskt rustad för ett liv som vegetar — liksom de närmaste släktingarna inom djurvärlden, aporna. Människans tarmkanal är en vegetars liksom bettet, händerna och fötterna, synorganen, instinkten m.m. Kulturvarelsen människan har gjort sig själv till allätare, men i naturtillståndet är alla varelser specialister, när det gäller födoämnesvalet. Vi kan säkerligen räkna med att även människan under släktets barndom höll sig till en ensidig kost, förmodligen mest bestående av trädfrukter — överhuvud sådant som vi även nu finner smakligast bland det som är i rätt tillstånd. Vi får nog även räkna med att människan i urtillståndets fria, rörliga liv med denna näring var befriad från de *civilisationssjukdomar* som drabbar den moderna människan men som ej förekommer hos djur i naturen.

Men det finns även en etisk grund för vegetarismen. Man kan vilja avstå från köttföda på grund av medkänsla med djuren. Och detta är inte någon verklighetsfrämmande idealism som tjänar till intet. Infångandet och slaktandet av de djur som blir till föda åt människor, är ofta plågsamt för djuren. För några år sedan gjordes i Frankrike en film om de franska slakthusen, "Le sang des bêtes", djurens blod. Denna var så verklighetstrogen att den svenska censuren ansåg det riktigt att förbjuda allmän-

na visningar av den här i landet. Den kunde vara skadligt upphetsande.

Det är alltså så att vi människor blir illa berörda av att se det oerhörda lidande som finns som en bakgrund till det dagliga konsumerandet av olika köttätter! Även om — som det påstås — de svenska slakthusen arbetar humanare än de franska, kommer vi inte ifrån att vi människor, om vi väljer att vara köttätare, understöder den brottslighet gentemot djuren som slakten innebär.

(Det är nu inte meningen att vara oförsynt och få någon som läser detta, att känna sig utpekad och brottskyldig. Avsikten är att ge envar en tankeställare.)

Det är uppmuntrande (och avgörande) att konstatera att naturen (Gud) själv har menat det så, att människan inte skall förtära kött, eftersom hon har skapats till vegetar, vilket all erfarenhet och människokroppens byggnad visar. Gud svarar alltså "ja!" på människans fråga om hon skall livnära sig endast av det som växer.

Leo Tolstoj förklarade som sin åsikt att så länge det finns slakthus, skall det också finnas slagfält. Uttryckt med andra ord menade han att så länge som människan är sådan att hon finner hänsynslöshet mot djuren ofrånkomlig, så länge skall hon också finna det naturligt och ofrånkomligt med annat slag av våld, sådant som gäller människa mot människa. Eller: den som sår ångest, lidande och elände, skall också skörda detta, ty lika ger lika igen, den regeln gäller inom människolivet och tillika i naturen överhuvud. — Ja, nog förefaller det troligt att en mänsklighet som kommit så långt på humanitetens väg att den av etiska skäl toge avstånd från dödande, när det gällde icke-mänsk-

liga varelser, även och än mer skulle bannlysa detta, när det gällde mänskliga angelägenheter.

En etik som inte tar befattning med det mänskliga näringsvalet, har förbiset något väsentligt och livsavgörande och kan aldrig bli till full rättvisa vare sig för individen själv eller de varelser han konfronteras med. Att det är så, torde framgå av de förhållanden som skisserats ovan.

Jag skall sluta med att citera några uttalanden om vegetarismen, hämtade från en liten skrift som sammanställts av J. L. Saxon, Svenska Vegetariska Föreningens förste ordförande.

Avskyn för blodsutgjutelse skall alltid vara det första tecknet på humanitet. Och sålunda tillhör, jag upprepar det, framtiden vegetarianerna.

Professor Betekoff.

Moraliskt och socialt har vegetarianerna rätt.

Professor Virchow.

Om djup kännedom om den inverkan som sysselsättning och föda har på en människa, vittnar den engelska lagbestämmelse som inte tillåter en slaktare att vara juryman i ett fall där dödsstraff kan påyrkas.

Dr. Voigt.

Köttätaren, som gör den allt sväljande magen till sin avgud, blir allt mera däst, olustig, slö och illamående, och hans trötthet, tyngdkänsla och matsmältningsbesvär förskaffar honom behov av och trängtan efter s.k. stimulantia (alkohol, tobak, kaffe), dömande och "magstärkande" medel. Under tiden brutaliseras han mer och mer, ty de djuriska atomer, varmed han bemänges, underhåller och ökar det djuriska i hans natur samt gör hans hjärna till ett allt för otympligt organ för ett högre sällsliv.

Dr. And. Lindwall.

Vegetarismen är en livsuppenbarelse för de starka, för dem som hoppas på framtiden, för de människor, som tror på en utveckling och med stark arm vill bidra till densamma. Vegetarismen är en belöning för de oförsagda. Den är en mänsklighetens pånyttfödelse.

Dr. G. Selss.

Tänk på denna sak, käre läsare! Koncentrera dej på den, meditera över den, så kanske vegetarismens idé kan mogna inom dej så att du finner det naturligt att överge "köttgrytorna" för en mera etisk och hälsosam livsföring!

SÖKAREN

Nr 1 — Januari 1965 — Årgång 2

Adress: Box 3063, Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonto 70 60 47

Annonspriser:

Helsida 145:—, halvsida 80:—, kvartssida 45:—,

småannonser 1:30 per spaltrad

PRENUMERATIONSPRISER:

Helår (8 nr) ..... 14:—

Halvår 7:20

För dem som redan prenumererat t.o.m. nr 4 (vilket är detsamma som nr 2, 1965) blir priset för resten av året (6 nr) 10:50.

Aldre nr: De tidigare angivna prenumerationspriserna gäller nu ej. Nr 1—2 kan endast erhållas separat. Nr 1 kostar 1:75 och nr 2 kostar 2:50. Nr 2 är i det närmaste slut. I Finland, Danmark och Norge kan prenumeration ske med check som sändes i brev under SÖKARENS adress, eller med internationell postanvisning, varvid priset blir det i Sverige gällande. Prenumeration kan även ske genom Akademiska Bokhandeln, Postfack 128, Helsingfors, postgiro 5333, (helår mk 10,—, halvår mk 5,25), Esperanto-Boghandeln, Ellemarksvej 12, Aarhus (helår d.kr. 22:—, halvår d.kr. 11:25) och I. T. Martinsen, Welhavensg. 66, Bergen, (helår n.kr. 22:—, halvår n.kr. 11:25).

Eftertryck kan medges efter kontakt med utgivaren.

SÖKAREN

NR 1

1965

BORT MED MATERIALISMEN!

"Är det en vetenskaplig sanning att verkligheten i största allmänhet är lagbunden i en så sträng mening att tanken på blotta möjligheten av underverk en gång för alla måste avvisas av förnuftet?" frågar professor Ingemar Hedenius i en av sina böcker, och han besvarar frågan jakande.

Den vetenskaplige experten i TV:s programserie om vidskepelse förr och nu, Carl-Herman Tillhagen, förklarade sitt avvisande av profetians gåva med att livet styrs av "oomkullrunkeliga lagar".

Som envar kan förstå, förintar det material som presenteras i denna tidskrift, om innehållet i artiklarna väl svarar mot ett verkligt skeende, giltigheten av ateisternas och materialisternas grundtanke. Fenomenen kring Eleuterio Terte, för att ta ett exempel, sker uppenbarligen i motsättning till accepterade naturlagar, så som dessa begripes.

För professor Hedenius innebär en naturlag ett alltid likadant skeende: — bara man konstaterat en sträng regelbundenhet i naturen, följer därav, enligt honom, att regelbundenheten är en absolut verkande lag. Detta sägs i hans tes "lagen själv utsäger ett kategoriskt faktum, och hypotetisk är den endast i den meningen att vi inte säkert vet om den gäller".

Supernormala psykofysiska företeelser som konstaterats, förvandlar ateistens åsikter om lagarnas natur till ett intet. Men dessutom torde den från Hedenius citerade tesen vara logiskt felaktig. Som en förklaring skriver professorn att en naturlag antas av förnuftet enligt formeln "fenomen av typen a och b är alltid förbundna med varandra, och vår vetenskap om detta sakförhållande har en hög grad av sannolikhet".

vår högre kulturs och den absoluta kärlekens synpunkt

eller betecknas den som en till sin dogmatiska princip fullt riktig och i sin historiska verksamhet välsignelse-rik institution, som, när förhållandena så medger, åter kan komma till användning. Det sista kan vara av vikt att observera.

Inkvisitionens dogmatiska grund är uppfattningen att kyrkan har rätt och plikt att bestämma över sina medlemmars tro och sed och bevara dem från "kätteri". Kyrkofäderna under de fyra första århundradena medgav endast att denna rätt utövades med andliga medel. Men de kristna kejsarna, vilkas religionspolitik gick ut på att genom en enhetlig kyrka stärka rikets enhet, sökte snart enligt hednisk tradition att med våld betvinga sekterna, bl.a. manikeismen. Även donatisterna, som

Denna utsaga har sin grund i erfarenheten. Men i sig självt — och det är en avgörande synpunkt — innefattar begreppet naturlag ingenting av absolut giltighet. Detta är endast en intolkning, gjord av Hedenius, byggd på den erfarenheten att det **verkar vara så**. Man kan mycket väl tänka sig att **om nya faktorer tillkommer**, sätts en naturlag ur spel, "skjuts undan", och en annan blir verkande i stället. På det finns också en mängd exempel i naturen. Hedenius förbiser det, och så gjorde även de vetenskapsmän som, innan bröderna Wright hade flugit, förklarade att dessas maskin inte skulle kunna hålla sig uppe, eftersom den var tyngre än luften.

Ingen naturlag utsäger ett kategoriskt faktum — vad som sägs är att **ifall betingelserna är desamma**, gäller lagen.

Andens makt över materien strider mot ateisternas grundsynpunkt. Likväl är denna makt klart iakttagen, både av professor Rhine vid enkla parapsykiska experiment och av dem som bevitnat mer avancerade fenomen, såsom apportationer, levitationer m.m.

En del av livets fenomen motsäger den nutida bildade människans materialistiska världsbild. Ateisterna och materialisterna har sett sina bästa dagar.

Denna tidskrift hävdar en ny världsbild, och den lägger fram material som ger antydningar om vilka livsfenomen som det är viktigt att undersöka för att människan skall kunna bilda sig en uppfattning om tillvaron sådan den verkligen är.

Sven Magnusson

Inkvisitionen — djävulens triumf

Av Anna-Lisa Helle

Den fruktansvärda skamfläck i kyrkans och mänsklighetens historia som heter inkvisition, är väl känd. Men lika lite som man tycks reflektera över de kyrkliga dogmernas tillblivelse och deras återverkningar på mänsklighetens utveckling, lika lite tycks man reflektera över hur denna fasans tid kunde uppstå och härav dra rätta slutsatser, trots att ångestens skri från de av prästerna fysiskt och psykiskt ihjältorterade borde kunna väcka de döda.

I allmänhet ursäktas kyrkans grymhet under denna tid med att den var en följd av "tidsandan"; en ganska förljugen ursäkt, eftersom det ju var den allsmäktiga kyrkan själv som till största delen skapade denna anda, helt påverkande och underkuvande den arma kristenheten! När man funderar över inkvisitionen och omöjligt kan förstå hur prästernas handlingar kunde vara så motsatta Mästarens milda och kärleksfulla framträdande, kommer man osökt att erinra sig hans

kloka och genomskådande reflexion:

"En god människa bär ur sitt goda förråd fram, vad gott är, och en ond människa bär ur sitt onda förråd fram, vad ont är." Matt. 12:35.

Den av Gregorius IX och Innocentius IV etablerade inkvisitionen fick utan några som helst inskränkningar sitt teoretiska rättfärdigande av 1200-talets teologer; man lyckades t.o.m. med stor spetsfundighet få *Jesus* till auktoritet för kättares brännande! Katarer eller kättare var som bekant ett gemensamt namn för de oppositionella rörelser som bekämpade påvekyrkans förvärldsligande. Deras anhängare var av allt att döma sådana människor som kommit ganska långt på sin andliga utveckling . . .

Med bibeln i hand helgade teologerna vanvett alltmedan påven kallade sig Vicarius Christi, Kristi ställföreträdare! Över hela Europa förnams under många årtionden knappast en enda röst som med förnuft eller sann kärlek till Mästaren

sökte hejda mördandet. De som inte delade tidens vansinne, var alltför skräckslagna för att våga opponera sig mot diktaturen, ty domstolens uppgift var ju att uppsåra och bestraffa s.k. irrlärliga och avfällingar, och dit räknade kyrkan praktiskt taget alla som visade äkta religiös strävan och reagerade mot dess maktmissbruk.

Ingen institution inom romerska kyrkan har varit föremål för så motsatta omdömen som inkvisitionen. Det kanske därför kan vara av intresse att studera den närmare — ja, kanske rent av nödvändigt.

Antingen förklaras inkvisitionen som en ur de medeltida kulturförhållandena naturligt framvuxen form för samarbete mellan andlig och världslig rättsskipning, då relativt berättigad som det enda verk samma medlet att rädda det kristna samfundet men oriktig och beklaglig, bedömd från

(Forts. på nästa sida)

en tämligen vanlig företeelse i Frankrike. Kyrkan stod länge utanför eller direkt avvisande mot denna nya företeelse och fasthöll exkommunikation och internering som enda straffformer.

Men under inflytande från Augustinus övergavs officiellt denna ståndpunkt på tredje Laterankonsiliet 1179, och här föreskrev man att om inte de andliga medlen hjälpte, måste man ta till världsliga straff för att injaga hälsosam skräck; snart infördes egendomskonfiskation, ännu ej dödsstraff, men då ingenting kunde hejda katarismens spridning, drevs kyrkan hastigt vidare för att kunna uppehålla sin makt. År 1184 upprättade påven Lucius III en verklig inkvisitionsdomstol, i det att biskoparna fick i uppdrag att överallt i sina stift efterspana kättare samt häkta och rannsaka dem. Samtidigt slöts med Fredrik Barbarossa ett fördrag i Verona, enligt vilket kyrkan förpliktade sig att utlämna alla rannsakade kättare åt den världsliga makten mot det att kejsaren å sin sida förband sig att straffa dem.

Så infördes den för inkquisitionen karakteristiska formen att kyrkan i kampen mot kättarna sökte utnyttja alla till buds stående råa kampmedel, men på samma gång *komma undan det formella ansvaret för blodsutgjutelse* genom att överlämna detta åt den världsliga makten. Denna anordning liksom den biskopliga inkquisitionens organisation genomfördes helt under Innocentius III på fjärde Laterankonsiliet 1215, då de borgerliga myndigheterna vid hot om den hårdaste kyrkliga dom ålades att exekvera de världsliga straffen på de av kyrkan som kättare dömda.

Innocentius III led inte heller av någon större blygsamhet. "Påven är visserligen ringare än Gud, men större än en människa." — "Det andliga svärdet föres av påven, det världsliga på hans vink", konstaterar han. Med välbehag får man förmoda.

Gregorius IX, som kämpade hårt för ännu mer ökad påvemakt, accepterade på synoden i Toulous 1229 bålet som ett kyrkans krav. (Formellt anhöll inkquisitionen för varje fall att blod inte måtte utgjutas!) Men han stannade inte vid detta. Då biskoparna trots dessa skärpta bestämmelser inte visade sig särskilt ivriga i sina uppdrag som inkvisitorer, anordnade påven bredvid den biskopliga, vilken alltjämt fortsatte att existera, en ny form av inkquisition, Den heliga tjänsten, Sanctum officium, det ännu officiella namnet på romerska inkquisitionen.

Gregorius uppdrog fr.o.m. år 1232 åt munkarna, främst dominikanerorden, att bilda särskilda inkvisitions-tribunal, lydande endast under påven. Dessa utrustades med de högsta kyrkliga privilegier, korstågsavlat m.m., och med den vidsträcktaste myndighet att överallt efterspana och, där så behövdes, med hjälp av väpnade tjänare gripa kättare. Dit räknades så småningom i stort sett alla som hotade kyrkans makt och härlighet. Inkvisitorerna tillsattes av påven själv efter förslag av munkordnarnas chefer.

I samband med upprättandet av denna munk-påve-inkquisition ordnade man rättsförfarandet så hemlighetsfullt och med en sådan vittnesanordning att den anklagade blev så gott som rättslös. Kulmen nåddes då Innocentius IV år 1252 officiellt godkände tortyr som medel att framtvinga sanningen och till slut även tillät tortyr mot vittnena. Överlämnandet av kättare till den världsliga myndigheten skedde med högtidliga ceremonier och ett tal inför allmänheten, av inkvisitorn i Spanien kallat auto de fé, troshandling, därav senare namnet autodafé.

Förföljelserna mot dessa kättare var allvarliga nog, men en verklig fasans tid inleddes då häxprocesserna började. Eftersom dessa är oupplösligt förbundna med inkquisitionen och mer än något annat visar vilken andas barn de var som innehade högsta makten inom kyrkan vid denna tid, bör några viktiga fakta påpekas, även om de är aldrig så fruktansvärda.

Viktor Rydberg, som i "*Medeltidens magi*" skisserat bakgrunden till *häxkulten* och tillkomsten av den ohyggliga "Häxhammaren", citeras här fritt i fortsättningen med varm uppskattning av hans rikt givande religionshistoriska forskningar.

I sina religiösa föreställningar har de flesta folk delat väldet över världen och människan mellan två absoluta makter, den Goda och den Onnda, och skiljer där mellan två arter av magi, den gudomliga och den diaboliska, en vit och en svart magi. Så gjorde även den kristna medeltiden.

Grekerna däremot visste inte av denna skillnad. *Då världen för dem var ett helt i både sedligt och fysiskt hänseende* blev magin ingenting annat än konsten att utforska och bruka de hemliga krafterna i kosmos, och Undergöraren, som inte kunde tänkas härleda sin makt ur en ond källa, var utan tvivel gudarnas älskling och heroernas jämlike.

För övrigt tillbakaträngdes hos grekerna det magiska åskådningssättet alltmer av filosofi, skepticism och ra-

tionell forskning, tills efter Alexanders tid, genom den närmare beröringen mellan Europa och Asien, denna åskådning åter började göra sig gällande och slutligen firade sin triumf i den dualistiska religionsform som under namn av kristendom tog Västerlandet i besittning.

När kristendomen utbreddes sig bland germaner och slaver, förvandlades gudarna till djävlar, men deras fester överflyttades på helgonen. Påven Gregorius den store förordnade att de hedniska festerna endast så, småningom skulle förvandlas till kristna och att man i många avseenden måste efterapa dem. På Bonifacitid fanns i Tyskland kristna präster som samtidigt offrade åt Tor och döpte i Jesu namn! Ett väsentligt inflytande på kristendomens snabba utbredning hade Gregori maxim att man inte får vara så noga i valet av proselyter. Man behövde endast primsignas för att erhålla rättighet att bevista gudstjänsten och bli begravnen inom kyrkogårdsmuren. Valhalls portar öppnades endast för den som visade dygd och tapperhet, men för den kristna proselyten gick det betydligt lättare att komma in i himmelriket; vad kyrkan främst fordrade var skänker till församlingen, vallfärder, upprepande av latinska böneformulär, iakttagande av de yttre formerna osv.

Kyrkan förnekade inte utan bekräftade tillvaron av allt som hörde till folktron, men behandlade dess föremål i enlighet med sin dualistiska uppfattning så att de än upphöjdes till något heligt, än nedsattes till något djävulskt.

Så förvandlade kyrkan t.ex. de elementarandar på vilka germaner och kelter trodde, från goda och sedligt likgiltiga naturväsen till fallna änglar, avundsjuka på människan för hennes arvslott i himmelriket, och hade det förut stått en sökande människa fritt att anta eller förkasta tillvaron av sådana väsen, blev det för henne som kristen en *salighetssak att tro på dem*.

Det fanns ingen vidskeplig föreställning nog rå att inte erhålla kyrkans välsignelse, ja, ju råare den var, med desto större begärlighet syntes man tillägna sig den. Augustinus förklarade det vara "oförsäkamt" att betvivla tillvaron av fauner, sylvaner och andra demoniska väsen som enligt hans mening lurade efter kvinnor för sexuell samvaro. Varje tradition från hedendomens tid som kyrkan inte omgestaltat och gjort till sin egen, förvisades till djävulstjänstens område, och varje handling, som tillskrevs övernaturliga verkningar men

inte hade förrättats av en kristen präst eller i Jesu namn, hänfördes till svart magi.

Till slut upphöjdes till en *trossats* möjligheten av en omedelbar samverkan, ett medvetet *förbund* mellan djävulen och människan. Enligt denna uppfattning förlänar djävulen sina anhängare makt över naturen. Demonerna såsom "incubi" och "succubi" söker och finner köttsligt umgänge med människor.

Då man läser de anklagelser som de första kristna sekterna slungade mot varandra, och då man erfar att det parti som genom kyrkomötet i Nicea blev upphöjt till "rättroget", anklagade arianerna, gnostikerna, marcioniterna m.fl. för djävulstjänst, förbund med Satan och trolleri, så möter man redan där den sammanställning av kätteri med trolldom varigenom medeltidskyrkan förvärvade sig ett så fruktansvärt vapen mot olik-tänkande. Denna sammanställning får man inte enbart tänka sig som ett uttryck för ondskan och det teologiska hatet utan som den naturliga konsekvensen av hela den dualistiska världsåskådningen, som den självklara frukten av djävulstron.

Det dröjde länge innan de fester som förekom inom de europeiska naturreligionerna, hade hunnit utrotas eller omstöpas i kristlig form.

I de utvecklade naturreligionerna står Solens och Månens dyrkan främst. Bland germaner, kelter och slaver liksom förut bland hebreer och fenicier, firades dessa Ljusets Gudomligheter med tändande av eldar, offer och gästabad på berg och i lundar, isynnerhet vid vårdagsjämningen — påsken, vid maj månads ingång — valborgsmässan natten och i midsommarnatten. Då spår av dessa seder ännu förekommer, fastän deras ursprungliga betydelse gått förlorad, kan man med desto större säkerhet anta att de först öppet, sedan hemligt fortlevde ganska länge med bibehållande av sin betydelse, trots att andliga och världsliga myndigheter försökte utrota dem.

När de slutligen upphörde eller övergick till en även i kyrkans ögon ofarlig folkförlustelse, måste dock hågkomsten av berg- och lundfester ha ärvts från släkte till släkte, varvid den tron låg nära till hands att de ännu fortsatte och att där deltog sådana människor som idkade magiska konster, människor som ägde de forna sierskornas, valornas och druiderernas visdom. Att föreställningarna om häxsabbaten, som ansågs firas natten till den 1 maj, och om häxornas påskritt till Blåkulla, har denna historiska

förankring får man nog betrakta som självklart.

Så småningom stadfästes från kyrkans sida kätteriets och häxeriets samband med varandra på så sätt att alla kättare borde anses som djävulens undersåtar och invigda i häxeri, om än icke alla häxmästare och häxor för den skull var kättare. Kyrkan, som såg sig starkt hotad av flera nyss uppkomna sekter, tillgrip alla medel för att upprätthålla sin makt. Överallt såg man djävulens makt och inflytande, ingenstans Guds. De blodiga och förskräckliga lagarna och den diktatoriska samhällsordningen förklarades av myndigheterna för gudomliga...

Den franske historieskrivaren Michelets anser att från trettonde till femtonde århundradet, sedan valdenserna, som vägrade krigstjänst och förkastade den romerska kyrkans sakramentslära, och albigenarna, som hävdade ett asketiskt livsideal i skarp motsats mot den världsliga påvekyrkan, i Frankrike blivit utrotade av kyrkan, och de lägre klasserna hade förnedrats till livegna, uppstod *en förtvivlans religion*, en verklig "satskult". Enligt Michelets uppfattning hade häxsabbaten sin faktiska grund i nattliga församlingar där tusentals förvildade, av vidskepelsen, eländet och förtrycket till vansinne drivna människor höll på att hylla och om bistånd anropa Djävulen. Dock föreligger intet otvivelaktigt historiskt bevis för att sådana sammankomster ägt rum.

Ät den fasa för djävulen och hans redskap som uppfyllde sinnena, gav kyrkans högsta myndighet oavlatligt ny näring. "Det må domarna veta", skriver en inkvisitor, "att trollkarlarna, häxorna och djävulsbesvärjarna nästan alla äro valdenser. Alla valdenser äro till yrket, väsentligt och formellt, djävulsbesvärjare, och ehuru icke alla besvärjare äro valdenser, träffa besvärjelse och valdenseri ofta tillsammans."

Den dualistiska åskådningen mönade allt mer och mer till den förfärliga kris som utbröt i femtonde århundradet. Krisen föregicks av tempelherreprocessen och av flera ryktbara men lokala häxerirättegångar.

Det är Innocentius VIII, denne svage och ytterligt sedeslöse påve — tillståndet under hans tid beskrivs som kaotiskt — som bär ansvaret för världshistoriens fasansfullaste påfund. År 1484 den 5 december utkom nämligen hans Häxbulla, Summis desiderantes affectibus. Denna och den av munken och inkvisitorn Sprenger författade Häxhammaren, Malleus maleficarum, blev kulmen på det onda.

Helvetet var icke längre ett inbillningsfoster utan upprättades nu i sin fulla verklighet på jorden, ohyggligt nog i Guds namn.

Bullan, som är skriven på ytterst barbariskt latin, har ett innehåll som är så fruktansvärt att man nog bör bespara läsaren detta. Vare det nog sagt att Innocentius utnämner "sina älskade söner, teologie professorerna Henrik Institor och Jakob Sprenger" till överinkvisitorer med oinskränkt makt över de arma själar som står under kyrkans diktatur. Inkvisitorerna och deras biträden får obegränsad rättighet över liv och död samt uppmanas att med iver och stränghet uträtta sina åligganden.

Bullan innehåller inga närmare anvisningar om hur domarna borde förfara i häxprocesserna; att meddela en fast norm för rannsakingen överlämnades åt Häxhammaren. Då denna bok blev den juridiska rådgivare som i alla länder, även de protestantiska, följdes ända in i adertonde århundradet, är det av vikt att ge en översikt av dess innehåll. Bättre kan tidens anda knappast beskrivas.

För att läsaren skall få begrepp om den djävuliska förblindelse och förvildning som utmärker den förskräckliga boken, meddelas här ordagrant följande utdrag ur Häxhammaren. Sid. 223:

"Av alla kvinnor, vilka vi, (inkvisitorerna, Sprenger et consortes) låtit bränna hava vi funnit, att ganska få frivilligt anstiftat skada genom häxeri. Vanligtvis hava de av djävulen tvungits därtill. Sedan de (på pinbänken) bekänt allt, plåga de vanligen genast försöka taga livet av sig själva, innan de föras till bålet... Detta beslut inger dem djävulen, som är rädd, att de genom bot och bikt skola finna nåd hos Gud. Lyckas honom icke denna list och hindrar man dem att döda sig, så förstår han ofta att på annat sätt betaga dem tillgång till nåden, nämligen genom att slå dem med raseri, vansinne eller plötslig död!"

I fråga om rätttegångarna och deras inledning stadgar Häxhammaren först att "undersökningen kan börja utan föregående angivelse och på blotta ryktet, att å någon viss ort givas häxor, ty i en så själafarlig angelägenhet är det domarens plikt att icke avvakta en angivare eller anklagare utan genast ex officio inkvirera."

Då en inkvisitor kommer till en stad eller by, skall han medelst kungörelser, uppspikade på kyrko- och rådhusdörrarna under hotelse med bannlysning och världsliga straff, uppmana envar att ange personer, om vilka man

(Forts. på sid. 15)

Den mystiska pendeln

De fenomen som är pendelforskningens föremål, iaktogs och delvis förstodades redan i forntiden. Forskningar i dessa ting bedrevs också av Goethe, Schelling m.fl. men framför allt av Reichenbach. I vår tid har det forskats i synnerhet i Tyskland av sådana som Leuenburg och von Siegen (Der siderische Pendel als anzeiger menschlicher Charaktereigenschaften) Oelenheinz (Der Wünschelring) och Clasen (Die Pendel-Diagnose). De nämnda tre skrifterna har utgetts av Verlag Altmann i Leipzig.

Undersökningar har visat att flera personer får samma utslag när de använder den sideriska pendeln. Sveriges förmodligen främste pendelforskare, kyrkoherde emeritus V. Vallberg, säger som en kommentar till sina *intelligensmätningar* av kända personer enligt pendelmetoden, att det var tre som utom honom själv kontrollerade en stor del av fallen oberoende av varandra. Samstämmigheten var så stor att kyrkoherden satte i fråga om det kunde vara tankeöverföring. Däremot stred emellertid att en undersökare genomgående fick fem högre "poäng" än de andra. Sedermera har åtta personer kontrollerat, och de har fått utan större avvikelser samma resultat. Med avseende på *intuition*, som Vallberg också mätt upp på många personer, var divergenserna större men i huvudsak även där överensstämmande. Två har fått två poäng högre än de andra, kanske beroende på större känslighet.

Grundvalen för pendelforskningen är den strålning som emanerar från alla ting (se f.ö. Poul Goos: *Nyckeln till livsgåtan*, Parthenon, Hålsingborg), en strålning vars olika mönster och våglängder kan förnimmas av sensitiva människor. Pendeln, som kan vara en ring av guld eller mässing, upphängd i ett hårstrå eller en silvertråd, tjänar till att ge synligt uttryck för de vibrationsförnimmelser som de sensitiva har. Pendeln hålles stilla över föremålet till dess den själv börjar utföra rörelser. Skall man pendla en person, kan man använda ett fotografi av denne eller ett brev eller en bok, ja själva namnet kan vara tillräckligt, ty personens utstrålning överförs till allt detta.

Pendelresultaten är subjektiva såtillvida som förnimmelserna går genom psyket, men de är objektiva i den mån som de överensstämmer hos olika personer. Nu är det fullt tydligt att

När två människors hjärtan förenas, ger den magra jorden guld

En enda gärning av gott hjärta väger mer än tiotusen färdigheter

Ett möte är början till ett avsked

Man kan aldrig ångra sig i förväg

Vad man gärna gör, gör man i regel bra

En stor glädjekälla kan ge hela livet friskhetens bad

Under det blommande körsbärsträdet är vi inga främlingar för varandra

Ett lyckligt äktenskap får sin bekräftelse i det gemensamma åldrandets endrätt

Det outsagda kan vara som en blomma

Vallbergs experiment inte uppfyller de högt ställda krav på dokumentation som finns inom modern, kritisk naturvetenskap. Det skulle behövas många fler kontrollpersoner samt försök under flera skilda förhållanden, men ifall man studerar Vallbergs resultat och hans beskrivning av en del pendlingar med mycket personliga och olika svängningar för olika objekt, tycker man att det vore oriktigt att förkasta "pendologin" bara därför att vetenskapens sista ord inte blivit sagt i saken.

Vallberg skriver i *Mystik och realism* (1931): "Det är tydligt att de ädlare impulserna inom mänskligheten har högre svängningstal, de oädlare lägre. Vi anar det nog ändå, men det har sin betydelse att direkt kunna påvisa det. Därav framgår, hur viktigt det är att söka efter att komma i beröring med de högre inflytandena och motta dessa. Folkets lärare bör i stor utsträckning gå upp på våglängder på sfärerna 3 och 4. De stora mästarna inom målarkonsten har förstått betydelsen av de högre färgerna. Andaktens rum bör ha vitt, blått, indigo och violett såsom förhärskande färger."

Förändring är världens väsen

Sår av svärd kan botas, inte sår av ord

Under himlen finns inga främlingar

Plågan kan vara det frö, ur vilket glädjen spirar

Det goda föredömet efterlämnar väldoftande fotspår

Så länge det finns liv, har tingen värde

I den fulla blomningens stund börjar förfallet

Bättre inte känna någon bok alls än att tro alla böcker

När människorna inte tror på varandra blir jorden ett helvete

Pärlorna är plockade ur Herman Stolpes samling *Japanska ordspråk och visdomsord* (LT:s Förlag 14:—).

Om pendeln i läkarvetenskapens tjänst skriver Vallberg (1964): "Den första bok som inspirerade mig till en undersökning av pendelfenomenet, var författad av en läkare, A. Voll, och hette *Die Wünschelrute und der siderische Pendel*. Sedermera har jag läst ytterligare två böcker om pendling, skrivna av läkare. Jag vill även nämna följande uttalande i en bok av en italiensk läkare: 'Sedan jag nu använt pendeln några år, kan jag inte förstå hur jag förut kunde reda mig utan den.' Det anförda må vara tillräckligt för att understryka att pendeln måste ha en uppgift i läkekonstens tjänst. Den förekommer verkligen också i läkarpraktik i Tyskland och Frankrike och även i andra länder. Jag har träffat en person som blev sjuk under en resa i Frankrike och sökte läkare där. Han fick lägga sig på en schäslong, och läkaren undersökte hälsotillståndet med hjälp av en pendel som fördes fram över olika delar av hans kropp. Pendelns förnämsta uppgift inom läkekonsten synes vara att bestämma vilka läkemedel som passar och vilka som inte gör det, liksom även vilka födoämnen som

(Forts. på sid. 8)

EN VETENSKAPLIG GRUNDVAL FÖR GUDSTRO

Av V. H. Mottram

Jag tvivlar på att så värst många i den nu uppväxande generationen kommer ihåg sitt första möte med evolutionsteorin. Jag minns det knappast själv, fastän jag är åttiotvå*) och växte upp i en omgivning där det var underförstått att man trodde på den bibliska verbalinspirationen. De flesta insuper evolutionsteorin med modersmjölken. Det jag menar med evolutionsteorin, är tanken att överksam, livlös materia på vår planet levandegjordes under inflytande av naturkrafter och att de elementära, levande varelserna, så frambringade, långsamt och steg för steg danades av andra naturkrafter till de otaliga, underbara, förtjusande, vackra, komplicerade, groteska, fula men alltid hänförande manifestationer av liv, som finns runt omkring oss. Eller med andra ord: att ni och jag härstammar från något geléliknande, levande material som utvecklade sig ur livlös materia för ungefär tusen millioner år sedan. Det är en storslagen teori. Den ger oss väldig hjälp att förklara vad vi ser omkring oss. Den är av den allra största betydelse i biologisk forskning. Den talar om för vetenskapsmännen var de skall söka efter nya fakta om livet — var det kan löna sig att börja ny forskning — och det är en gammal teori. På 500-talet f. Kr. kom den grekiske filosofen Anaximander in på evolutionstanken. Han beskriver, för att citera från Durants "Livet i Grekland", en "första princip eller gränslös massa utan några specifika egenskaper men som genom sina inneboende krafter utvecklade sig till alla de mångskiftande former som universum innehåller". Men Darwin var den förste som gjorde evolutionsteorin till vetenskap; det var för 100 år sedan. Han gav oss nyckeln till de krafter som var orsak till utvecklingen. Och nyckeln var "kampen för tillvaron och de livsdugligastes överlevande". Lång hals gav ett djur en fördel framför andra av dess art, det överlevde lättare och fick fler avkommor som ärvde den långa halsen, än de andra. Så uppkom giraffen.

Den vetenskapliga världen blev förtjust i teorin, omfamnade den, tog den till sitt bröst. Teorin spred ett förklarande ljus över alla slags mystiska iakttagelser. Så t.ex. finns det i kol fossila växter som påminner om fräken och klubbmossa men har gigantiskt format. Men det finns inga fos-

sila blommande växter och inga fossila insekter i kolet självt. Ändå hittar man dessa för varandra nyttiga och välgörande djur och växter i vår Salisburyska kritmark och på Dorsets höjder och annorstädes. Nu pekar allt på att kolet är mycket äldre än kritskiktet — hundra millioner år äldre.

Vilken bättre förklaring kan ges än att denna jättelika fräken under tidernas lopp krympte till den storlek fräken har i dag, och att i tider som följde, kusiner till plantorna på stenkolstiden långsamt förändrades till blommande växter? Och att även en del enkla, primitiva livsformer utvecklades till insekter? Och att kampen för tillvaron tvingade de blombärande växterna och insekterna att vara hjälpsamma mot varandra? Teorin fungerade så bra att den inte bara svepte fram i biologernas värld utan stack in huvudet i all slags forskning — i kemin och fysiken, i ingenjörsvetenskapen, i sociologin.

Den Darwinska teorin innebar att ingen skapande intelligens frambringade vårt levande universum. Blinda krafter skapade det. Saken är den att människan — såväl inom som utom den vetenskapliga världen — ville bli av med en högre skapande intelligens — med andra ord bli av med en skapande Gud och ersätta honom med livlös materia och ändamålslösa krafter. Den mänskliga tanken har benägenhet att sätta sig själv litet för högt. Grekerna hade ett namn för detta: *hybris*, ett karaktärsfel vilket nedkallade Nemesis över den felande personen.

Men Darwin var en blygsam man. Han var medveten om de svaga punkterna i sin teori. Han såg den stora klyftan mellan livlös materia och levande växter och djur. Han tvivlade på att vi någonsin skulle kunna överbrygga den klyftan. Men hans anhängare var inte lika blygsamma. De föreslog att livlösa kemiska element som blandats med varandra, kunde ge upphov till proteiner, de ämnen utan vilka liv, sådant vi känner det, är omöjligt. De kallade det "en tillfällig sammanstötning av atomer" med vilket de menade att ämnen som kol, väte, kväve, syre och svavel konfronterades med varandra under långa tider och lät slumpen göra åter och åter nya kombinationer till dess av en tillfällighet en dag protein bildades. Och senare påstods det att proteinernas sammansatta reaktioner

bildar det fenomen som vi kallar liv.

Biologer spanar naturligt nog och ofta med stor framgång efter felande länkar mellan utvecklingens olika stadier. De har ju som bekant funnit en hel serie av felande länkar mellan en hundliknande anfader till hästen och våra dagars hästar; mellan en svinliknande anfader till elefanten och vår tids elefanter och mellan en apliknande anfader och våra dagars människor. Om en felande länk kunde påträffas mellan livlös materia och levande materia, skulle detta bli en verklig fjäder i hatten för evolutionisten. Men de flesta biologer har ändå tvingats till den uppfattningen att man i dag inte med några kända experiment kan göra livlös materia levande; å andra sidan, om evolutionen är ett faktum, måste detta ha skett i naturen på ett eller annat sätt i det förflutnas töcken — för kanske tusen millioner år sedan. Och moderna darwinister tror att de har funnit de felande länkarna. De är *virus*, dessa förhatliga kroppar, osynliga under ett vanligt mikroskop, vilka förorsakar förkylningar och influensa, mässling och vattenkoppor och infantil paralysis samt spolierar vår gröda av jordgubbar, hallon och tobak. Dessa kroppar påminner till sin natur om proteiner. De är kristalliska i likhet med livlös materia. De kan förvaras under obegränsad tid i en testtub, precis som livlös materia. Men när de inympas i djur eller växt, av lämpligt slag, frodas de och förökar sig som levande materia — som jäst, korsört och marsvin. Här, påstår neodarwinisterna, har vi de felande länkarna mellan den döda och den levande materien.

Av en slump uppstod i det förflutna någonting liknande dessa virus. Eftersom de bestod av protein, visade de tecken på liv. Sedan utvecklades allt liv från dem: alltsammans av en slump. Slumpen sammanförde alla de nödvändiga beståndsdelarna. Slumpen satte dem i stånd att bilda proteiner. Slumpen gjorde det möjligt för livet att utvecklas. Allting, från molekyler till människan, säger neodarwinisterna, kan förklaras genom evolution, det vill säga genom slumpen.

Men slumpen kan undersökas matematiskt, till och med chansen att kol-, väte-, kväve-, syre- och svavelatomer kommer in i varandras banor tillräckligt ofta för att frambringe protein. En undersökning ger egen-

domliga resultat. En schweizisk matematiker, Charles-Eugène Guye, har beräknat chansen för att en enda molekyl av ett enkelt proteinliknande ämne skulle kunna bildas, samt även den mängd materia som skulle behöva skakas samman för att åstadkomma det. Sannolikheten mot att slumpen har bildat proteinerna är verkligen utomordentligt stor. Om vi läser i tidningen att oddsen mot att en kapplöpningshäst skall vinna derbyt, är 100 mot 1, så anser vi inte att den hästen har stor chans att vinna. Men oddsen mot att vinna proteinvadslagningen är mycket större. Inte 100 mot 1 utan 100 multiplicerat med sig självt 160 gånger mot 1. Det är odds det! Och den mängd materia som är nödvändig för att frambringa den där enda proteinmolekylen, är mycket större än den materiemängd som finns i hela universum. En sextillionsextillionsextillion gånger större. För att det skulle hända på vår lilla planet behövdes en ändlös rad av år — 10 multiplicerat med sig självt 243 gånger. Men eftersom jorden har kunnat hysa liv under endast tusen millioner år, tycks det inte sannolikt att ens enkla proteiner kan uppkomma av en slump.

Vi tar ett annat argument. Proteiner är mycket individuella ämnen. De är bildade av långa kedjor, vilkas länkar kallas aminosyror. Det sätt på vilket dessa länkar sammanbindas, är av enorm betydelse. Om de kommer orätt tillsammans, bildas ingen förutsättning för liv; det som då uppstår, kan till och med vara giftigt. När man beräknar de tänkbara olika vägar på vilka länkarna kan sammansättas, kommer man fram till fullständigt enorma tal. Professor J. B. Leathes har till exempel beräknat att länkarna i kedjan av en helt enkel protein kunde sammanbindas på så här många sätt: Om vi tar 10 och multiplicerar det med sig självt 48 gånger så får vi antalet — en etta med 48 nollor efter. En billionbillionbillionbillion. Nu har jorden varit tillräckligt kall för liv under, kanske, en million billion sekunder. Så om slumpen skall försöka med alla kombinationer av aminosyrelänkar för att åstadkomma de rätta proteinerna, så måste slumpen kvicka på riktigt ordentligt. Den skulle behöva pröva åtskilliga billioner billioner kombinationer varje sekund som jorden varit kall nog för att liv skulle kunna existera här. Allt detta förefaller mig osannolikt, ja, omöjligt. Och virusproteinerna är komplicerade proteiner, en iakttagelse som gör det ännu mer osannolikt att de har bildats av slumpen.

I SKOGEN

*Det bodde trenne älgar,
en tjur, en ko, en kalv,
där getporsdoften ångar
inunder furors valv;
de gått där hela sommarn
vid tyst och fridfull myr,
alltsedan kalven föddes,
en grann och lustig fyr.*

*Så kom den stora jakten
utefter myren fram,
och ilska kulor veno
kring videsly och stam;
båd kon och tjuren fälldes
och stungos brått med kniv,
blott kalven vild och vettskrämd
hann rädda päls och liv. —*

*Där stodo några herrar
skroderande i flock
med blod på sina händer
på stövlar och på rock;
de drucko sprit och skröto
och talte högt och fort
som om de något finfint
och ädelmodigt gjort. —*

*När allt blev tyst i skogen
och kvällen skymde på,
då syntes över myren
en liten älgkalv gå;
mot blodig mossas skälvede
hans mule som i gråt,
och nattens vindar tyngdes
av sorg och klagolåt.*

PÄLLE NÄVER

Jag vill inte vara tvärsäker eller dogmatisk, men jag kan inte se att virus är de felande länkarna mellan livlös och levande materia. Inte heller kan jag tro att proteiner kan sammanställas av slumpen ur kol-, väte-, kväve-, syre- och svavelmolekyler, inte ens om de finge all geologisk tid till sitt förfogande för att åstadkomma det. Och även om proteiner kunde uppstå av slumpen ur livlös materia, löser det inte problemet hur livlös materia har blivit levande. Proteiner är nog så döda, och det är först när livet blåser in sin ande i dem, som de döda atomerna blir till en levande helhet! Vad får man nu fram ur alla dessa beräkningar — detta bollande med astronomiska tal? Först och främst tycks det vara högst osannolikt — de flesta skulle säga omöjligt — att proteinerna skapades av det slumpvisa sammanträffandet av erforderliga ämnen, även om nödvändig geologisk tid skulle ha funnits. För det andra ver-

kar det som om ett intelligent ändamålstänkande skulle ha ingripit, när materien på jorden kallnat tillräckligt, och skapat proteiner och förlämnat dem liv. Även den mest materialistiskt sinnade måste medge att vad som här åberopats, starkt pekar mot hans åsikter. Och vilken är skillnaden mellan att säga att ett intelligent ändamålstänkande skapade den levande materien på denna jord och att säga som i inledningen av Johannes evangelium: "I begynnelsen var Ordet"? Ingen stor skillnad. Men för den verkligt religiösa människan är, det vet jag, naturligtvis detta postulat, denna hypotes om ett intelligent ändamålstänkande som skapar livet, en kall avbild av den betydelsefulla *verklighet* som hon kallar Gud. Inte desto mindre tycks det mig vara värt att påpeka att även vetenskapsmannen har svårighet att klara sig utan Gudsiden.

*) Se medarbetarförteckningen på sid. 16!

Kommentar: Vi kan nog inte tro att professor Mottrams resonemang är utan svagheter, men personligen tycker jag att där ändå finns en avsevärd styrka och att flera liknande resonemang med utgångspunkt från andra fakta kan läggas fram och att dessa på ett avgörande sätt visar att 1) starkt tvivel på ateismens trossatser är ofrånkomligt och att 2) mycket goda skäl för tron på någon högre makt kan upptäckas med analyser liknande den mottramska.

DEN MYSTISKA PENDELN

(Forts. fr. sid. 6)

är lämpliga och vilka som är olämpliga. När pendelundersökning blir en allmänt erkänd metod, kommer vetenskapen också att kunna erhålla de avgörande bevisen för att industriell förgiftning och annan förstöring av maten pågår! Förstöringen av födan är ett problem av brådsakande natur, ty om den får fortgå under en hel mansålder och mer, så kan irreparabla skador uppstå på människans arvsanlag! *Den dag då verkan av inympning av smittämnen i människans blod kommer att undersökas med hjälp av pendeln, går det ej heller att längre dölja den verkliga sanningen om vaccinationen!*"

I *Mystik och realism* kapitlet *Pendeln i läkarvetenskapens tjänst* uppger Vallberg att pendling är en metod att kontrollera den homeopatiska medicinen och samtidigt motbevisa påståendet att denna ingen verks-

(Forts. på sid. 14)

OM MEDITATION

Av Josephine Ransom

- Upprepa djupa sanningar och försök tränga in i deras mening.
- Inse att ceremonier är värdefulla, endast om de väcka gensvar hos det högsta inom oss.
- Skapa fysisk hälsa.
- Tag några djupa rytmiska andetag innan meditationen börjar.
- Vänd långsamt din upmärksamhet från yttre intressen och koncentra den på inre värden.

Långsamt pressa vi sålunda vår vilja alltmera inåt, allt närmare ett förverkligande av andligt kännande i det vi väcka till liv en upphöjd förnimmelse av frid, glädje, extas. Vi förändliga därigenom också vårt tänkande därhän att vi uppnår insikt, förståelse, upplysning.

Den vanligaste invändningen mot regelbunden meditation är bristande tid. Mångskiftande dagliga plikter tycks hos många så fördunkla deras "evighetslängtan" att de helt och hållet vända sig bort från den. Följden blir otillfredsställelse, rastlös oro, nedslagenhet. För dem citeras här några "riktlinjer" som givits för några år sedan av en lärare till en person som kände hur yttervärldens starka krav gjorde meditation allt mera omöjlig.

"Försök att medelst ditt mediterande ständigt bevara en bro mellan ditt högre och ditt lägre jag. Detta är ju ett av meditationens mål. Försök att få fem minuter för dig själv — eller till och med bara två — innan du börjar dagens arbete. Det är viktigt att försöka behålla något av helig anda under utförande av dina många världsliga plikter. Det är detta meditationen bör skänka. Försök att helga din dag genom att starkt koncentrera dig på en kort bön under åtminstone två minuter, innan du kastar dig in i det yttre livets virvel."

För dem som kan anslå en bestämd tid för meditation är det lätt och ef-

fektivt att följa en regelbunden vana. En kort stund — dock inte mindre än femton minuter; en lugn plats; en bekväm ställning; en känsla av hängivenhet riktad mot ett bestämt mål; en ansträngning att hålla tankarna samlade; ett ideal som leder tanken mot ett upplevande av det verkliga. Kan- ske en sådan upplevelse att börja med inte blir mer än en glimt av ljus för vår tanke, en klang av kärlek för vår känsla. Fortsätt! Ofta tar det lång tid innan man kan följa dessa föreskrifter och kanske inte vi nå vårt mål ens under ett liv. Men målet väntar och många är de som nått upp till de höjder som vänta oss. Också du kan det — det fordras bara tålamod — och detta tvingar vi att lära oss av livet självt.

Ovanstående studie är publicerad med tillstånd av Teosofiska Samfundet i Sverige. Den är hämtad från antologin *Om meditation* (som kan erhållas från Bokhandeln Studio, Östermalmsgatan 12, Stockholm Ö). Köp boken, och läs framför allt den teosofiske världspräsidenten N. Sri Rams bidrag "Meditation på LIV!"

*Kyrkorna, helgade på det första
romerska sättet,
skola förkasta de invecklade
grundvalarna.
De skola antaga sina goda
ursprungliga lagar
utan att driva bort allt det heliga
i gudstjänsterna.*

Nostradamus

—o—o—o—

*Verkligheten bakom tefaten är samma
verklighet som har funnits bakom
alla religiösa uppenbarelser och begyn-
nelsen av alla stora religioner.*

Peter Kor.

LÄR KÄNNA EDRA ANLAG!

ANLAGSUNDERSÖKNINGAR

(bedömning av yrkesanlag, karaktärsegenskaper, neuroser, mindervärdighetskänsla, hämningar o.s.v.) utföras på skriftpsykologisk väg.

OBS! Nedsatt pris för alla läsare av SÖKAREN.

Alarik Degerman, industripsykolog,

Skeppargatan 81 b. v. Stockholm No.
Telefon 61 91 08, 9-11 f.m.

Eldklot

De som läst dr. Menzels bok, *The World of Flying Saucers*, kanske erinrar sig att författaren försöker förklara ett mysterium (UFO) med ett annat (eldklot). Det förefaller som om den senare företeelsen har tilldragit sig vetenskapens uppmärksamhet i lika liten grad som den förra. Ja, om man tar sig en noggrann titt på eldklotets historia, blir man nästan helt övertygad om att deras beteende liknar beteendet hos de s.k. *foo fighters* under senaste världskriget. Även dr. Menzel måste medge att vetenskapen vet mycket litet om eldklot, fastän han är beredd att åberopa dem som konventionaliseringar för flygande tefat. De som studerar tefatsfenomenet, kunde lika gärna vända på tankegången och hävda att vad som förr var känt som eldklot, i verkligheten var det som nu kallas flygande tefat.

I Arthur Constances *The Inexplicable Sky*, som först publicerades 1956, är ett helt kapitel ägnat åt dessa luftmysterier. Bland de händelser som citeras, är en av de mest anmärkningsvärda relaterad av Camille Flammarion, som 1887 grundade franska astronomiska sällskapet. Här är berättelsen så som den återges av Arthur Constance: "I Marseilles i oktober 1898 dök ett eldklot upp i ett rum och närmade sig en ung flicka som satt vid ett bord med benen hängande fritt ner över golvet. Det lysande klotet rörde sig över golvet i riktning mot flickan, började stiga när det var nära henne och rörde sig därefter runt, runt omkring henne ovanför bordet för att slutligen störta sig iväg genom ett hål i en skorstensmur, gjort för ett kaminrör och överklustrat med papper. Klotet gjorde sig väg genom papperet, for upp genom skorstenen och slapp ut i fria luften, där det exploderade med en knall som skakade huset. Flammarion kommenterade: 'Det var som att komma in liksom ett lamm och ge sig av som ett lejon.' Uppfattningen av riktning, som eldklotet visade sig ha genom dess rörelse mot och kring flickan och den därpå följande färd ut i fria luften genom skorstenspipan, är karakteristisk för många eldklot. Flammarion meddelar också ett annat fall där ett eldklot plötsligt uppträdde i toppen av ett poppelträd, och, enligt ett vittne, nedsteg gren för gren för att sedan mycket långsamt förflytta sig rätt över gårdsplanen. Vittnet sa: 'Klotet tycktes nästan välja sin väg mellan vattenpölar. Det kom fram till en stalldörr, där det stod två barn, och ett av dem var djärvt nog att röra vid det

med sin fot. Medsamma blev det en fruktansvärd knall som skakade hela farmen i dess grundvalar.' Förbluffande nog skadades inte barnen, men elva djur i stallet dödades." Arthur Constance gör den anmärkningen att han har märkt att i händelse efter händelse av detta slag har de människor som varit inblandade, undkommit på ett mirakulöst sätt.

En annan förbluffande händelse citeras av författaren till *The Inexplicable Sky* på sidan 141: "Mr. Butti, marinmålare hos kejsarinnan av Österrike, skrev till den berömda franske vetenskapsmannen Arago för att omtala en sensationell händelse i Milano i juni 1841. Butti bodde då på Hotel del Agnello i ett rum på tredje våningen med utsikt över Corsia dei Servi. Ungefär klockan sex på kvällen började åskan gå, regn föll i strömmar och blixtrar upplyste ideligen rummet. Butti rökte en cigarr och betraktade scenen genom det öppna fönstret, när han hörde ljudet av springande fötter och röster som ropade: 'Guarda! Guarda!' Butti skrev: 'När jag vände mig om, var det första jag fick syn på ett eldklot som befann sig i höjd med mitt fönster och rörde sig framåt i mitten av gatan, inte horisontellt utan i en stigande bana. Ett tiotal personer skrek fortfarande 'Guarda! Guarda!' med sina ögon oavvänt riktade mot meteoren. Eldklotet passerade tyst mitt fönster så att jag fick vända på huvudet för att följa det med blicken. Jag skyndade mig nerför traporna och ut på gatan, dit jag kom just i tid för att se meteoren och förena mig med de andra nyfikna åskådarna som följde efter den. Den rörde sig fortfarande med samma långsamhet, men i sin snett uppåtgående rörelse hade den redan stigit till en högre höjd, och inom ytterligare tre minuter stötte den emot korset på kyrkan dei Servi torn och försvann. Dess försvinnande åtföljdes av ett ljud som när en trettioexpundskanon hörs avfyrad på ett avstånd av 13—14 engelska mil under gynnsam vind. Jag kan ge er en föreställning om eldklotets storlek och färg endast genom att jämföra det med månen så som man ser den stiga upp över alperna i klara vinternätter, vilket jag erinrar mig ha sett ibland i Innsbruck i Tyrolen: gulröd med vissa delar rödare än de andra. Skillnaden var att jag inte kunde se den verkliga konturen av meteoren på samma sätt som man kan se månens kontur; den tycktes innesluten i en atmosfär av ljus där man inte kunde urskilja ytterkanten.'"

Vid ett annat tillfälle, den 17 maj 1852, klockan fem på eftermiddagen,

uppträdde ett lysande klot nära järnvägsstationen i Beuzeville. Stationsinspektoren var bland de många som bevittnade fenomenet, och enligt hans vittnesmål stannade klotet plötsligt i sin färd ungefär 60 fot från honom för att sedan fullständigt försvinna.

Arthur Constance gör den kommentaren att han kunde lätteligen fylla en hel bok med andra och liknande rapporter om eldklot. Den samtida förklaring som erbjöds, var att mysteriet var ett "elektriskt fenomen". På den tiden var elektriciteten en nästan magisk värld för lekmanen, vilken utan tvekan liksom sin moderna motsvarighet accepterade vad som helst som kom från en vetenskaplig källa eller officiell myndighet. Dr. Menzel erbjuder eldklotet som en vetenskaplig förklaring till de flygande tefaten utan att inse att han därmed lämnar mysteriet lika djupt som någonsin och förklaringen lika avlägsen som tidigare.

Från *Flying Saucer Review*, Nr 5, 1964.
Kommentar: Under andra världskriget var nästan alla UFO-fenomen eldklot av olika storlek. Därefter har UFO:n ändrat karaktär: de har blivit till skivor, "cigarrer" och kupolförsedda föremål, ofta mycket stora; och levande varelser har iakttagits i närheten av dem, sedan de i vissa fall landat. Där finns också kontakthistorierna av Adamski och andra. Möjligt är att eldklotet är fenomen av samma natur som UFO:n. Att alltså fenomenet självt har ändrat form, men tänkbart är ju att eldklotet är en sak och tefaten en annan. — Intressant är att eldklotet tydligen äger medvetande eller styrs av sådant. Kanske utgörs de av "medvetandesbubblor" i universums medvetandeshav — envar en fullt självständig individ så länge det existerar...?

S.U.F.O.I.,

Scandinavian UFO-Information, utger varannan månad tidskriften UFO-NYT. Redaktör har varit majoren i danska flygvapnet Hans Christian Petersen, vilken emellertid fr.o.m. detta år överlätit tidskriften i andra händer för att ägna sig åt att på George Adamskis uppdrag organisera UFO-informationsverksamhet i Europa — och senare också i andra världsdelar. UFO-NYT kan nås över adress I. Andersen, Borgmestervangen 8³, Randers, Danmark.

UFO-NYT recenserar SÖKAREN så:
Sökaren er et nyt Skandinavisk tidsskrift — og det lover godt. Det er vel nærmest et talerør for psykisk forskning, men det er en psykisk forskning, som ser ud til at have benene på jorden.

Vi kan anbefale at læse "Sökaren", selv om der er meget af det, som "Sökaren" behandler, der ud fra vor viden er let forklarligt, men det er interessante artikler, og redaktionen gør ingen mystik ud af tildragelserne — påpeger blot vor tids uvidenhed og behandler emnet sobert og neutralt.

Holder "Sökaren" denne linie, har vi fået en hjælper i kampen mod visse yderliggående og fremskridtsfjendtlige kredse.

PLANETEN KAZIK

Av Albert K. Bender

År 1952 grundade jag ett sällskap, *International Flying Saucer Bureau* (IFSB), som hade till syfte att studera UFO (oidentifierade rymdföremål) och försöka diagnosticera de många historier om UFO-iakttagelser som förekom i de dagliga tidningarna. Sällskapet utvidgades tills vi hade avdelningar runtom på jorden. Vi utgav en kvartalstidskrift som kallades *Space Review* och innehöll UFO-nyheter av intresse för alla medlemmar.

Under juli månad 1952 pinades jag av många egendomliga händelser, bl.a. mystiska telefonpåringningar vilka tycktes telepatiskt förmedla budskap till mig att upphöra med mitt studium av UFO-problemet. Jag besvärades under ett biobesök av en egendomlig person med glödande ögon; och blåaktiga ljus tillsammans med lukt av svavel tycktes besätta mitt rum vid en del tillfällen. När jag promenerade på gatorna i staden om natten hade jag en känsla av att lyftas upp över marken och att blåaktiga ljus uppträdde ovanför mitt huvud. Jag plågades nästan jämt av olidlig huvudvärk. En kuslig atmosfär omslöt mig, och det föreföll som om någon eller något försökte få kontroll över min kropp.

I mars 1953 gjorde vi inom IFSB ett telepatiexperiment. Alla medlemmar på olika platser på jorden skulle delta. Duplicerade meddelanden om experimentet skickades ut till medlemmarna med uppgift om exakt tid och om det budskap som skulle sändas. Vid den exakta tidpunkten deltog jag också själv och försökte sända meddelandet till vilka rymdvarelser som helst som kunde ta emot det. Föga anade jag då att jag var bestämd till att bli kontaktad. Under mitt livs yngre år hade jag fördjupat mig i studiet av det ockulta och övernaturliga, och jag fick veta av mina föräldrar att en del av mina förfäder hade straffats för att de studerat och praktiserat trolldom. Jag undrade på den tiden om något av den där förmågan kunde ha överförts på mig, om också jag kunde besitta en dold kraft. Svaret på frågan kom till mig den där natten då vi försökte sända meddelandet till rymdmänniskorna; jag kände plötsligt en besynnerlig kyla över hela kroppen och tyckte att jag svävade i luften ovanför min säng. Ett egendomligt budskap framfördes till mig; det var telepatiskt till sin natur. Det löd ungefär så:

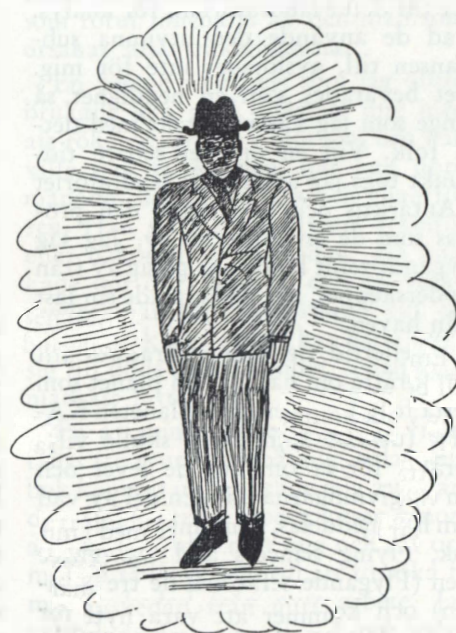
"Vi har iakttagit dig och din verksamhet. Vi beder dig att upphöra med att fördjupa dig i universums mysterier. Vi kommer att uppsöka dig, om du inte lyder. Vi har ett speciellt uppdrag och får inte störas av folket på jorden. Vi finns bland er och känner till allt vad ni företar er, så lyd vårt råd; vi är här på er jord."

Med detta tonade rösten bort och jag kunde känna att någonting iakttog mig. Min kropp tycktes plötsligt falla och jag återkom till mina sinnen och märkte att jag låg i min bädd. Rummet var fyllt med en gul dimma, och inte långt från min säng var det en skugga, påminnande om en människas, men när jag gjorde en rörelse för att resa mig upp från sängen, försvann den. Den gula dimman bleknade bort undan för undan och mitt rum blev åter normalt. Svavellukten fanns kvar i nära två dagar.

I juli samma år, när jag återkom från en sommaresemester, fick jag besök av tre män i svart. De föreföll att sväva ovanför golvet men hade kläder liknande dem som en jordisk prästman bär. De skrämde mig halvt till döds, eftersom jag inte visste om att de var närvarande förrän jag fick en besynnerlig, stickande förnimmelse bak i nacken som om jag kunde känna att någon stirrade på mig. När jag vände mig om, var de där och betraktade mig från mitten av rummet med egendomliga, glödande ögon. Deras blick tycktes genomtränga min själ, och jag hade en brinnande förnimmelse och en ytterlig plåga över mitt högra öga. De talade inte men jag kunde förstå budskapet som de framförde till mig. Det var telepatiskt, och här är det:

"Du har vikt dig själv åt lösningen av det besynnerliga problemet med de oidentifierade föremålen i er atmosfär. Ditt intresse är djupt och uppriktigt, och du har ägnat många timmar åt det. Vi vet också att ett sådant intresse och en sådan föresats kan leda fram till något som kan skada dig. Vi känner att du är en mycket god kontakt för oss på er planet jorden. Du är en genomsnittsindivid, och vi vet att vad vi berättar för dig och visar dig, kommer inte att bli trott av någon som du skulle kunna berätta det för. Du är en person utan större anseende på er planet, och därför har vi ingenting att frukta för

närvarande. Vi har ett syfte med att vara här och kommer att stanna här under ännu någon tid. Vi får inte bli störda i vårt uppsåt. Som du ser oss här, är vi inte i vår naturliga form. Vi har funnit det nödvändigt att anta ditt folks utseende, medan vi är här. Denna för oss främmande form används framför allt som ett medel att återvända hit utan att bli upptäckta av någon. Vi har haft *talrika kontakter* med jorden med hjälp av flygande maskiner från vår bas, och för närvarande har vi en maskin gömd på en avlägsen plats på er planet. Vi har funnit det nödvändigt att gå till stor ytterlighet vid vissa tillfällen för att skrämma bort jordmänniskorna, och det har resulterat i några dödsfall. Vi har också funnit det nödvändigt att bortföra jordmänniskor för att använda deras kroppar till att dölja våra egna. Vi vill hålla kontakt med dig och omtala många ting för dig, ty en dag skall du skriva om detta, och vi är säkra på att ingen kommer att tro dig, men du kommer att bli mycket visare av vad du får veta. Vi skall tala om för dig vad som finns där ute i rymden och vad framtiden har i beredskap för er jordmänniskor. Du kommer att få

Benders skiss av en av de tre männen.

se oss alla tre igen. Vi skall lämna en liten metallbit hos dig, liknande era mynt. Den skall du förvara på hemlig plats. Vi vill att du kommer med oss vid något tillfälle som snart skall tillkännages för dig."

Sådan var kontentan av budskapet som jag mottog, och som de lovat, återkom de till mig. Det är ett faktiskt förhållande att jag förflyttades astralt från mitt rum till ett rum med glaskupol, vilket måste ha varit inuti ett litet rymdskepp. Här visades jag på skärmar liknande våra TV-skärmar det vidunderliga på deras planet någonstans ute i den vida rymden. Det mest betydelsefulla som jag fick veta, var att alla himlakroppar i universum är skapade utifrån en centralkropp. De uppgav att deras planet är mycket äldre än vår, eftersom de skapades långt före jorden. Alla solsystem har utgått från nämnda centralkälla, som är så mäktig att man inte ens skulle kunna närma sig den under flera ljus-års tid. Den är en stor, glödande kropp, så kolossal att det är omöjligt att beräkna dess täthet. Den är allas vår skapare, och fler planetfamiljer bildas ständigt och kastas ut i egna banor. Vid den yttersta gränsen av detta väldiga system finns ett stort mörkt tomrum, där ännu inga planeter har bildats, men allteftersom nya system skapas i universums centrum, synes det stora tomrummet skjutas undan för att bereda plats åt de nya kropparna.

De förklarade att deras huvudsakliga syfte här på jorden var att utvinna en substans ur vårt havsvatten. Deras centrallaboratorium var beläget i Antarktis, där ett stort moderskepp var begravt under isen. De mindre skeppen transporterade vatten till detta laboratorium för analys. Vad de använde den utvunna substansen till, avslöjades inte för mig. Det bevarades som en hemlighet så länge som jag var i kontakt med detta folk. Vid en mycket senare tidpunkt togs jag astralt till laboratoriet i Antarktis och bevittnade den process som de använde sig av. Jag såg flygande tefat landa och ge sig av från moderskeppet, när de lämnade sin last från haven.

Emellertid, det som jag framför allt vill berätta om här, är den planet som detta folk kommer från, planeten KAZIK (uttalas kejik). Jag skulle vilja berätta för er om hur de lever och om omgivningarna där. En del av vad som här meddelas, finns inte med i min bok, *Flying Saucers and the Three Men* (Flygande tefat och de tre männen) och kommer att vara nytt för er alla. Allt visades för mig med hjälp av små skärmar — liknande TV-skär-

Omslagsillustration till ett tidigt nummer av The Saucerian, gjord av Bender. Först tio år senare, 1963, avslöjade Bender meningen med teckningen.

mar hos oss — i ett rum inne i moderskeppet, och den person som föreläste för mig, var en av de upphöjda från planeten KAZIK. På denna planet finns det tre kön, ett manligt, ett kvinnligt samt ett tredje som inte är likt något av de andra två. De som tillhör detta kön, är få och anses vara de upphöjda och uppträder som ledare och lärda. KAZIK är ungefär två gånger så stor som jorden. Planetens yta är inte någon lämplig plats att leva på. Om man tittade på den genom ett teleskop, skulle man se en yta mycket lik den som vår måne har. Men kratrarna skulle visa sig vara ingångar till städer snarare än märken efter meteoriter. Dessa städer har inga förbindelser under jorden, men de är vidsträckta. För att de skall kunna färdas från en stad till en annan, har KAZIK-folket inne i kratrarna platt-

formar som kan höjas och sänkas och på vilka finns torn och landningsbanor för deras mindre rymdskepp. Inuti dessa torn finns det genomskinliga tuber med små hissar som för folket till landningsplatsen. Detta är deras sätt att färdas ovanför marken. Under jordytan i städerna har de rälsgående enmansbilar som far fritt genom det stora systemet av byggnader vilka har förbindelse genom vägar i genomskinliga tuber som uppehålls av de byggnader som de förbinder. Dessa enmansbilar går fram i mitten av tuberna i båda riktningarna, och gångbanor finns på båda sidorna för fotgängare. På olika ställen i städerna förekommer det stora områden som är fria från byggnader och där det finns vegetation och stora dammar av klart vatten. Vegetationen är olik all annan jag sett under mitt liv.

Träden har besynnerlig form, men de är fruktbärande. Små växter som håller sig nära marken, påminner om vår ananas men de har en fruktklase inuti ett genomskinligt centrum. Det omtalades för mig att frukten avlägsnas från detta mittparti, och nästan omedelbart börjar en ny klase att bildas. Det är en ändlös leverans. De enda djur som förekommer på planeten utom folket självt är små sjöskaldjur som lever i de klara vattenkristallkroppar som finns. De har ingenting sådant som hästar, kor, får, hundar, katter etc. Detta folk lever huvudsakligen av vegetabilier, frukt och små svampliknande växter som påminner om våra champinjoner. Denna svamp är den förnämsta födan på planeten och smaksättes lika mycket som stek hos oss på jorden. Den tillagas på många sätt, och enligt den upplysning jag fick, kunde den erhålla flera olika smaknyanser. Sjöskaldjuren fångas och ätes endast vid vissa tider på året. Vid andra tider anses de vara giftiga. KAZIK-folket dricker vatten och gör många olika slags drycker av det tillsammans med fruktsafter. Vatten är mineralvatten utan några föroreningar. De har inget havsvatten på sin planet. De omtalade för mig att vattnet i deras dammar pumpas från en källa djupt inne i själva planeten genom ett mycket komplicerat maskineri. Några av läsarna kanske undrar över belysningen där under planetens yta. Jag frågade om detta, och man talade om för mig att taket i de underjordiska städerna upplyses av en substans i berg självt som avger en glöd mycket starkare än elektricitet. De har utnyttjat en del av denna glöd och använder den för att ge kraft åt sina maskiner. Natt är något okänt för dem, eftersom det aldrig blir mörkt under jorden. De har perioder då de vilar eller vad vi kallar sover. Deras ögon är försedda med mer än ett lock, och när de sluter dem, utestängs allt ljus. Det är mycket mörkt på deras planets yta, eftersom deras planetsystems sol är alltför långt borta för att kunna ge dem värme eller ljus. De är vana vid extrem kyla och har inte uppvärmda hem som vi. Under jorden är temperaturen en annan än på ytan men alltför låg för att jordmänniskor skall kunna existera där. De har ingen explosiv befolkningsökning på KAZIK. Nativiteten kontrolleras, eftersom genomsnittsindividen lever nästan tre gånger så länge som en jordmänniska. Kvinnorna lägger ägg, och dessa kläcks ut när och om någon dör genom olyckshändelse eller ålderdom, eller när det stora mörkret täcker pla-

netens yta och folk inte hinner sätta sig i säkerhet i tid. Detta mörker är en giftig gas som dödar ögonblickligen. Det kommer endast en gång vart fjärde år enligt deras tidräkning. Det ger ingen varning och omsluter planeten inom loppet av några sekunder. De olyckliga som befinner sig oskyddade på ytan, dör ögonblickligen. Det egendomligaste på KAZIK var i mitt tycke det förhållandet att alla liknar varandra inom sina respektive kön. En man har ingen anledning att önska sig en annan partner som är vackrare eller mer förtju-sande, eftersom de alla är så lika varandra till utseendet. Genom särskild mesmerism har de förmågan att förändra sitt utseende till nästan allting, men de måste ha en bild eller en kopia av det som de skall förändras till; de kan duplicera men inte skapa någonting. Denna förmåga kan tjäna till att skrämra var och en som vill göra dem illa.

Medan jag stod under kontroll av dessa människor från planeten KAZIK, utsattes jag för en stråle, bestående av ett slags kraftigt, ultraviolett ljus. De sa mig att behandlingen skulle skydda mig från alla jordiska sjukdomar och att jag gavs en kraft som skulle uppträda efter hand. Denna kraft kom emellertid till mig tidigare än jag väntat. Jag är redan skrämmd av vad jag utfört med den hemska makt som har inplanterats i min kropp.

Kraften ger inget gott åt mig själv utan hjälper mig endast att göra mina fiender illa. Det är en ond sak, och jag är ur stånd att kontrollera den, när den kommer över mig. Det började med ett flertal småsaker, som verkade vara tillfälliga sammanträffanden endast, men när de fortsatte att hända, började jag bli oroad. På kontoret till exempel händer det många gånger att folk förargar en. Kanske en del av läsarna har varit med om det, och ni muttrar om chefen, en arbetskamrat eller så. Nåväl, det onda började med småsaker som detta: En kamrat ställde till otrevligheter för mig hos chefen och jag kallades in på dennes rum. Sedan jag fått mig en föreläsning av direktören, gick jag tillbaka till mitt, och efter ett dunkande i mitt huvud och en besynnerlig förnimmelse av att sväva, önskade jag att den där arbetskamraten skulle råka ut för en olyckshändelse. Ett par dagar därefter föll han ned från ett träd och skadade sin rygg, vilket höll honom borta från arbetet i tre veckor. Jag drömde aldrig om att jag hade någonting att göra med det, förrän det inträffade en andra händelse. En anställd var ständigt på mig och plågade

mig angående sin lön. Han anklagade mig för att bedra honom på hans lön. Alltid visade det sig att han hade orätt. Jag nådde det stadium då jag inte kunde tåla mycket mer, och så en dag hade jag återigen den där förmimmel-sen av ett bultande över mitt högra öga och jag önskade att mannen skulle få sparken. En vecka senare avskedades han av sin chef för uppstudsighet. Nå, var det jag som åstadkom detta? Jag kunde inte få mig själv att tro det.

Nästa händelse ägde rum i början av 1963. Det gällde min fru. Hon arbetar i ett stort företag i Bridgeport som tecknerska och hon är styv och tyc-ker om sitt arbete. Hon hade en mycket bra chef, men sedan han fått förflyttning, fick hon en ny. Denne kände henne från sammanträffanden inom företaget, och han hade en förfärlig aversion mot folk från England. Han gjorde hennes dag nästan outhärdlig och företog sig allt han kunde för att få henne ur gångorna. Hon kunde komma hem om kvällarna gråtande på grund av den behandling hon fått utstå. Han brukade förelägga henne arbetsuppgifter som inte passade henne och förväntade att hon skulle utföra dem inom en given tid. Hon kunde inte söka hjälp hos någon annan. Till slut sa den där chefen till henne att han var tvungen att antingen låta henne sluta eller också förflytta henne till fabriken. Jag rådde henne att sluta, men hon tog det erbjudna jobbet. Jag sa till henne att han skulle få lida för allt han gjort henne, och jag önskade ont över honom. Två månader senare avskedades han från sin anställning. En ny man anlände, tog min fru tillbaka till kontoret och placerade henne på den plats som förut innehafts av den man som orsakat alla tråkigheterna.

En person i en buss som jag alltid brukade åka med, plågade mig med att röka cigarr varje morgon, och han ville inte släcka den, när han uppmanades därtill av mig och chauffören. Han satte sig medvetet framför eller bakom mig varje dag. Jag önskade ont över honom, och en vecka senare, när han inte syntes till på bussen, fick jag veta att han hade bränt sig till döds i sin lägenhet, sedan hans madrass fattat eld.

En av mina vänner som var fruktansvärt avundsjuk på mig, sedan min bok kommit ut, orsakade mig avsevärda tråkigheter på arbetsplatsen genom att vända andra mot mig och till och med gå så långt som till att försöka få mig avskedad från mitt arbete. Jag uthärdade det under en tid, och sedan önskade jag ont över honom också. En

vecka därefter arresterades han för mordbrand. Han anklagades för att ha anlagt sex bränder i grannskapet. Han frigavs efter att ha fått tillbringa två veckor i häkte, medan undersökning pågick.

Så till sist den senaste händelsen av detta slag,^{*)} vilken nästan bevisade med eftertryck att det onda var någonting som jag kunde frammana. En person som var skyldig mig pengar som han lånat för julhelgen, undvek mig, och när jag stötte på honom om saken, förklarade han att han aldrig lånat något av mig. Det gick någon tid; när han fick syn på mig på gatan, gick han över till andra sidan för att undgå mig. Jag byggde undan för undan upp ett hat till honom och önskade hans död. Denna monstruösa önskan fortsatte att utvecklas, och omkring två veckor senare körde den där mannen bil en söndag eftermiddag och somnade vid ratten, för av vägen och slutade i ett buskage. Han kunde inte upptäckas från vägen, och ingen hade bevittnat olyckshändelsen. Han blev fastnaglad i bilen och kunde inte röra sig; en pulsåder hade dessutom skadats. Han avled av blodförlust innan man fann honom följande morgon. Jag blev slagen av denna händelse, när jag läste om den i tidningen. Hade jag något att göra med denne mans död eller inte? Jag kunde inte

säkert veta det. Jag hade önskat honom detta men inte drömt om att det verkligen skulle ske.

Jag undrar över om jag skall kunna bli av med det här. Helt nyligen hade min fru och jag ett mindre gräl, vilket alla gifter par har, och medan hon höll på i köket, önskade jag att hon skulle bränna sig på spisen, och cirka fem minuter därefter kom hon och visade att hon hade bränt sig illa på armen.

*) Artikeln är daterad fredagen den 13 mars 1964.

Kommentar: Läsaren undrar kanske över varför denna besynnerliga och osannolika berättelse återges i SÖKAREN?

Albert Bender är föga kända i Sverige. Hans bok *Flying Saucers and the Three Men* finns inte översatt till vårt språk, men i de engelsktalande länderna är han inom ufologin ett centralt problem, omdiskuterad, betvivlad, oroande. Jag tycker att även svenska läsare bör stifta någon bekantskap med Bender, speciellt då de som är UFO-intresserade.

På frågan vad jag själv tror om Benders historia, svaras att jag tror på den lika mycket som på berättelserna av Adamski, Fry, Bethurum, Jürgenson . . . Dessa personer beskriver väl allesamman fenomen som ägt rum omkring och med dem, men förklaringen till fenomenen . . . Ja, det är förklaringar som denna tidskrift, SÖKAREN, är ute efter!

I ett följande nummer kommer en artikel om Bender med bl.a. en jämförelse mellan Adamski och Bender, två motpoler bland de "kontaktade", där A. representerar ljusets och lyckans idéer och B. mörkrets och meningslöshetens.

Beträffande Benders onda krafter kan ju sägas att det inte är första gången man läser om sådant. I *mystic magazines* påträffar man

då och då dylikt, och det kan ju ligga realiteter bakom.

En viktig och förståelsen av fenomenet Bender kanske avgörande iakttagelse är att det bland Benders förfäder skall ha funnits personer med förmåga att utöva trolldom. *De krafter som skapat allt kring och med Bender, inklusive tefaten och de besynnerliga besökarna, kan finnas hos Bender själv.*

Av Benders bok och min korrespondens med honom har jag fått det bestämda intrycket att han inte skojar utan är fullt övertygad om att vad han säger, är den objektiva och enda förklaringen till de flygande tefaten.

SM

Albert Bender.

DEN MYSTISKA PENDELN

(Forts. fr. sid. 8)

kraft innehåller. Han skriver: "Jag är beredd att när som helst ur vilket antal flaskor som helst uppvisa vilka ämnen de innehåller och det alldeles oberoende av potensen."

Vallberg har även gjort pendelförsök med *ifologiskt* material, och det är intressant att få veta vad han har kommit fram till. Han skriver: "Adamskis första bok — *Flygande tefat har landat* — ger inget abnormt utslag. Den ger Adamskis eget diagram som är matematiskt + nr 3, dvs. allmäntnormalt själsliv. Adamskis andra bok — *Ombord på rymdskepp* — är däremot av annan typ. Där finns påverkningar; kan vara inlevelse hos Adamski, dvs. drömmar, fantasier. Den första boken är enligt min uppfattning i det hela sett riktig. Den andra däremot har tillkommit på något annat vis, kanske inte medveten förfälskning utan på medialt sätt. På den vägen kan hela böcker, överkliga romaner m.m., framkomma. Mediet vet inte självt av vad som ges. I Daniel Frys *Budskapet från rymden* ger "budska-

pet" ett pendeldiagram som tillhör andliga meddelanden och är ej av människotyp, nämligen en oval mellan vänster och höger (öst—väst); det tillhör ej högre natur men ej heller lägre typ, ty denna ger antingen rak linje eller oval nedom den raka öst—väst. För att närmare bestämma varifrån skriften kommer, kan man ej våga lita på något pendelsvar. Men säkert är, att det ej är Frys eget. Vad beträffar skriften på sid. 112 i det amerikanska originalet av *Ombord på rymdskepp*, så ger den utslag liknande Adamskis men ej identiskt, mera dramatiskt; kan vara hans i en sinnesstämning av förställning. Jag har sökt få någon enhet i dessa tecken men ej lyckats, lika litet som någon annan. Adamski kan vara medial till viss grad, men i så fall kan hans prestationer vara en blandning av olika syften och påverkningar. Adamskis andra bok är tillkommen antingen i trans-tillstånd, som är det troligaste, eller också som medveten förfälskning, som är mindre troligt, *helst en blandning av båda*. Jag anser följande vara det mest sannolika: Adamski är medial. (Vilket är ett faktum, enligt vad hans

tidigare medarbetare Carol Honey uppger. Se annons för artikel på sid. 7 i förra numret! SM). Han levde i ensamheten och fantiserade om 'tefaten'. Så kom han i trans-tillstånd och upplevde ungefär vad han framställer i boken, fastän i mindre format antagligen, men han utarbetade sedan de första intrycken. Vad beträffar fotografierna i första boken, så har Adamski inte ritat dem, om de är ritade, vilket kan vara fallet, men det kan också tänkas att en viss retuscherings skett av svaga foton — i så fall har denna gjorts av någon annan än Adamski. På sid. 176 (252 i den svenska upplagan) har Adamski ritat pilen och den mörka punkten. Vad teckningen på sid. 209 (297) angår, så är den mest egendomlig: kläderna osv. anger kvinnlig tecknare, men huvudet ger ett annat pendelutslag än överhuvud någon människa, ej heller varken man eller kvinna utan ett tredje. Troligen har Adamski haft en del erfarenheter men fantiserat resten, dels omedvetet, dels medvetet."

SM

INKVISITIONEN . . .

(Forts. fr. sid. 5)

förnummit någonting misstänkt och på häxeri antydande eller som för övrigt står i dåligt rykte. Angivare kan, om inkvisitorn finner det ändamålsenligt, belönas med kyrkans välsignelse och med pengar. För angivare som vill förbli okända, bör i kyrkan en låda med springa på locket inrättas . . . Två eller tre vittnen är tillräckliga för att fälla. Infinner de sig inte till detta antal, må domaren låta uppsöka dem samt med ed tvinga dem att säga sanningen. Han är dock berättigad att före det egentliga förhöret examinera vittnena.

Beträffande villkoren för att uppträda som vittne förklarar Häxhammaren att "bannlyste, medbrotslingar, ärelöse, förslupet liderligt tjänstefolk äro, då det gäller trossaker oklanderliga vittnen". Häxa får vittna mot häxa, hustru mot man, man mot hustru, barn mot föräldrar osv. Men om vittnesmål av medbrotslingar eller anförvanter äro till en anklagads fördel, gälla de icke, ty blod är naturligtvis tjockare än vatten!

Häxhammaren tillåter en anklagad att ha sakförare, men tillägger: "För-svarar defensorn sin för kätteri misstänkte klient över hövan, så är det rätt och billigt, att han betraktas såsom vida brottsligare än häxmästaren eller häxan själv, nämligen såsom en häx- och kättarepatron, som är farligare än en häxmästare. Misstanken emot honom bör stiga, i samma mån som han beter sig ivrigt i försvaret."

Men rannsaking kan vara besvär-lig nog utan att den behöves försväras av en skicklig sakförare. För att förbrylla en sådan och snärja den anklagade höves det, säger Häxhammaren, en domare att erinra sig aposteln ord: "Då jag var förslagen, har jag dem med list fångat", samt att själv visa förslagenhet. Häxhammaren meddelar till domarens undervisning "fem ärlige och apostoliske knep"; ett av dem består däri att man i den avskrift av protokollet som delgives defensorn, blandar in en mängd fakta som under rannsakingen icke förekommit, samt förbländar vittnena namn. "Därigenom kunna de anklagade och försvararen bliva så förvirrade, att de alldeles icke veta, vem som sagt något eller vad som blivit sagt."

Utförligt redogör Sprengers arbete för den behandling en för häxeri anklagad har att utstå. Före förhöret skall den anklagade läggas på pinbänken för att sinnet må uppmjukas till

bekännelse. Några låta sig sönderstyckas lem för lem hellre än att tillstå sig skyldiga: sådana äro "de värsta häxorna", och deras ståndaktighet förklaras därmed att "djävulen gör dem hårda mot plågorna". Andra, som varit honom mindre trogna, övergiver han och de är lätta att bringa till bekännelse.

"Har ingen bekännelse kunnat under första dagen häxan avpressas" — Häxhammaren ordagrant — "så fort-far man med tortyren andra och tredje dagen. Visserligen förbjuder den världsliga lagen att *upprepa* tortyren, men *fortsätta* den får man . . . För den skull skall domaren begagna följande formel: "Vi döma, att tortyren skall med dig i morgon fortsättas — icke upprepas!"

På den andra dagen skola tortyr-instrumenten förevisas den anklagade, och en närvarande präst skall uppläsa följande besvärjelse: "Jag besvär dig N.N. i den heliga treenighetens namn, vid Jesu Kristi bittra tårar, som han på korset utgjutit — — — vid alla Guds heliges och utvaldes tårar, som de utgjutit över världen — — — att du, om du är oskyldig, genast utgjuter riktiga tårar, men om du är skyldig, alldeles inga tårar. I Guds, Fadrens, Sonens och Den helige Andes namn. Amen."

Sällan gråter den sålunda besvärna personen. Men om så sker, må domaren tillse att det icke är saliv eller någon annan vätska som häxan därvid har i ögonen. Häxan skall baklänges införas i tingssalen för att domaren må se henne innan hon sett domaren. Annars kan hon förhäxa honom och beveka honom till brottsligt medlidande. Före vittnesförhöret skall den anklagade avklädas naken och av bödeln rakas över hela kroppen. Alla lem-mar skola noga undersökas om något märke på dem gives, ty djävulen märker ofta de sina. Vidare skall med nåls instickande utletas om någon punkt av kroppen är känslolös, ty detta är ett säkert igenkänningstecken på häxor. Saknaden av sådant tecken bevisar dock ingalunda oskuld.

(Forts. i ett kommande nr)

Copyright: A. L. Helle.

ONT I RYGGEN?

Kontakta

OLOF THORBORG

sjukgymnast och chiropraktor

Tel. Stockholm 60 74 99

EKONOMISKA MEDARBETARE

Anonym 143:—, Gorthon Nilsson, Höganäs, 10:—, B. Björnsten, Sundbyberg, 10:—, Elvira Åkesson, Ängelholm, 5:—, Elsa Wessling, Stockholm, 3:25, Rune Högberg, Salt-sjö-Boo, 43:25, Gregor Wilson, Spånga, 19:75, Sven H. Olsson, Uppsala, 6:50, Joel Sandberg, Klintehamn, 10:—, Carl-Theodor Runnbeck, Gävle, 5:—, Axel Gustafsson, Ståldalen, 5:—, B. Bröttorp, Stockholm, 25:—, Nelly Fredriksson, Stockholm, 10:—, Nanny Wendt, Pers-torp, 500:—, Karl Frändberg, Habo, 5:—, Birger Andersson, Nässjö, 10:—, Ellen Andersson, Borås, 3:25, anonym 30:—, G. Ekman, Möln-dal, 100:—, anonym 50:—, Margit Skärblom, Stockholm, 10:—, Sonja Larsson, Mjölby, 5:—, P. G. Cassel, Stockholm, 3:25, K. E. Christiansson, Göteborg, 15:—, Nils Olsson, Arboga, 5:—, Erik Lindahl, Malmö, 3:25, Sven Richard, Vånga, 20:—, Axel och Margit Löfgren, Sundsvall, 100:— (T.o.m. 11/12 1964.)

Summa kronor 1.155:50 är mottagen med stor och bestående tacksamhet. (Några som haft godheten sända bidrag innan novembernumret utkom, är ej upptagna i förteckningen.) För närvarande och så länge den nuvarande prenumerationsterminen pågår (t.o.m. marsnumret) är det ingen fara för tidningens existens. Antalet prenumeranter har också stigit: är nu över 700.

Mitt varma tack även till prenumerant-samlare och lösnummerförsäljare, till dem som rekommenderat SÖKAREN och till dem som skrivit till mig. Det har inte varit möjligt att svara på alla brev, eftersom tiden absolut inte vill räcka till, men den kontakt med läsekretsen som jag fått genom brev, är mycket värdefull för mig.

SM

Tidningen Tid och Rum (adress: I. Troëng, Garpenberg) meddelar att

HELAREN T. E. CAMPBELL-BEST

från England (som förra året besökte Sverige) startar ett (världsomspännande) *world healing fellowship*. Bland svenska supportrar märks baronessan A. M. Ehrenkrona, jägmästare och fru Carl Tersmeden samt metodistpastor Sten Nilsson, Uppsala. Här i Sverige kommer det att upprättas en skola i den psykosomatiska läkekonstens teori och praktik samt ett centrum för behandling av sjuka. SÖKAREN återkommer i ett följande nummer med en utförlig artikel om den märk-lige Campbell-Best.

ANNA-LISA HELLE MÅSTE MAN TRO PÅ KRISTUS?

Med förord av Alf Ahlberg

"En recension? Ja, visst kan jag med alla gamla ord tala om hur bra den här boken är, ty det är den verkligen, men det skulle ändå ej säga allt. Jag kan endast uppriktigt säga om denna lilla, men STORA bok: den angår oss alla sökande människor. Alltså: köp boken och Du har fått en pärla, som inte mister sin glans."

E. N. i Tid o. Rum

LITTERATURFÖRLAGET 6:50
I alla boklädor.

NYA BÖCKER

Jürgenson, Friedrich, Rösterna från rymden. (Saxon & Lindströms 19:50) En konstnär och kosmopolit, bosatt i Mölnbo, berättar om mystiska röster som uppträtt hos honom på inspelningsband, i radio och även i tomma luften.

Fenomenen började med att Jürgenson hade en del inre upplevelser med stark verklighetsprägel. Han såg t.ex. bakom slutna ögonlock ett rött, pulserande hjärta. Fenomenen manifesterade sig sedan i den fysiska världen. (Likadant har det varit med den kände amerikanske ufologen G. H. Williamsens påstådda kontakter med rymdmänniskor, beskrivna i boken *The Saucers Speak*. I det fallet mottogs först med automatisk skrift meddelanden som av skriften själv uppgavs komma från rymdfolket; senare fick man in samma röster på radio genom anlitande av en radioamatör.)

De (otydliga) röster som dyker upp på inspelningsband och i radion i Jürgensons hem, har även hörts av en del andra radiolyssnare — (samma är fallet med de "budskap" Williamson erhållit). Meddelandena kommer på ett kuriöst blandspråk som kallas polyglott (vilket ord betyder skrift på flera språk) och består av ord från olika tungomål, och språket är ofta blandade "huller om buller". Jürgenson säger att avsikten med polyglott är att rymdrösterna inte skall kunna förväxlas med vanliga radioprogram. Därtill måste dock invändas att de röster som uppträder på banden, inte har någon konkurrens med "andra program".

Rösterna uppger att de tillhör döda som far i skepp genom rymden. De flygande tefaten är de dödas farkoster i vilka människorna transporteras in i det tillkommande. Denna uppfattning av tefaten kan jämföras med alla andra som finns: Adamskis, Benders, Laura Mundos, Menzels samt hypoteserna tidsresenärer, änglar, varelser från fjärde dimensionen m.m., och man finner att den motsäger dem alla (utom möjligen den sistnämnda). Även, och det är värt särskild uppmärksamhet, motsäger Jürgensons röster de röster som kommit på amerikanska Streeters (Williamsens vän) *radio*; i det fallet förklaras tefaten ungefär i överensstämmelse med vad Adamski lär. I Streeters "värld" finns ingen plats för en sanning enligt Jürgenson, och i Jürgensons rösternas värld finns ingen plats för en sanning enligt Streeter. — Överhuvud är det väl så att de olika kontaktpersoner som finns, beskriver från varandra fristående världar, ofta oförenliga. Var och en presenterar en egen värld, där han oftast själv intar en central ställning. Karakteristiskt är att varje "kontaktad" tror bergfast på just sin egen upplevelse, trots att den motsäger flertalet andra. (Lika var det under medeltiden då t.ex. den heliga Birgitta mottog "uppenbarelser" vilkas innebörd stred mot innehållet i de uppenbarelser som en annan kvinnlig visionär hade. Men båda dessa kvinnor trodde bergfast — var för sig — att just deras egen vision kom från Gud, medan den andras härrörde från djävulen.)

Om innehållet i rösternas budskap kan endast sägas att det är så intressant och "dumt" att det är otänkbart att det är fråga om början av en kontakt med tekniska hjälpmedel mellan levande och döda. (Antagligen rör det sig om själssplitter från Jürgensons egen personlighet.)

Sakurasawa-Ohsawa, Nyoti, Vägen till hälsa och lycka genom Zen-makrobiotiken. (Utg. av Institutet för biologisk helhet och makrobiotik, Resarö och Stockholm. 19: —) Svensk bearbetning av Ilse Clausnitzer. — I Sverige har varit kända en handfull hälso-

pedagoger som lagt fram egna kostsystem inom vegetarismens ram: Waerland, Nolfi, Bircher-Benner, Ledin, Ottosen. Den i vårt land mest framgångsrike av dessa är ju Waerland; en stor mängd människor är påverkade av hans undervisning. Nu har emellertid ett nytt namn sällat sig till de tidigare vegetariska hälsolärarna: Sakurasawa-Ohsawa från Japan. Och hans system är något alldeles annorlunda. Han bygger på gammal österländsk visdom om yin och yang — "Hela universum lyder under två inbördes motsatta (antagonistiska), men samtidigt varandra kompletterande krafter, vilka av österns folk kallas YIN och YANG". Hela idén hos Ohsawa är att kosten skall vara så sammansatt att det uppstår balans mellan yin och yang. Om det blir för stor övervikt för endera, uppkommer sjukdom.

Tyvärr vimlar det i boken av generaliseringar, förenklingar och överdrifter; icke motiverade påståenden staplas på varandra, och man får inte reda på hur bestämningen av de olika födoämnen gått till: på vilka grunder de betecknats som yin eller yang av olika styrka.

Ohsawa säger sig kunna bota vilken sjukdom som helst inom högst 10 dagar. Han har rest runt jorden och efterlämnat anhängare och, som det uppges, kurerade patienter i mängd; ett flertal makrobiotiska restauranger har också uppstått i hans spår.

Bra är Ohsawas beskrivning av den moderna människans sjukdomsland. Den allt sämre hälsostandarden i den civiliserade världen kan inte nog ofta påvisas.

Personligen tror rec. att ohsawakosten i varje fall är bättre än den vanliga husmanskosten med dess tonvikt på köttet. — Kanske de som prövat dieten någon tid, vill höra av sig med rapporter?

Flera skrifter har utgivits om makrobiotiken. Dessa kan erhållas genom konsulent Ilse Clausnitzer, Västmannagatan 83, Stockholm Va.

Wilcox, Elizabeth Grant, Mu — den sjunkna kontinenten. (Parthenon 24:—) En av förlaget mycket påkostad bok, tryckt på papper av lyxkvalitet, rikt illustrerad, försedd med vackert, konstnärligt omslag. Finns endast inbunden. Ett förord har skrivits av länsbibliotekarie A. W. Edström, som också skrev ett sådant till Max Millers "Flygande tefat — fantasi eller verklighet?". Om författarinnan får man veta att boken om Mu "är resultatet av många års studier och engagemang i frågorna om fred och broderskap mellan länder och folk" (?). Tyvärr anger hon inte vilka källor hon öser ur eller vilken karaktär de har.

Efter Troëngs och Wilcox' i år utkomna intresseväckande böcker längtar man efter att få läsa någonting som kritiskt-objektivt redogör för och söker bestämma värdet av de fynd som sägs peka på att det funnits kulturer på nu försvunna kontinenter. Vilket värde har t.ex. Churchwards tolkningar av sten- och lertavlorna? Det får man ingen uppfattning om vid läsningen av Troëng och Wilcox.

Tidsskriftet LYSBRINGEREN

utkommer 10 gange årligt, ca. d. 20 i måneden. Pris: 15 d. kr. årligt.

Bestilles hos: Red. Chr. Larsen, Bogensegade 6, Aarhus C, Danmark.

Bringer alsidige okkulte artikler, og er ikke knyttet til en bestemt organisation.

MEDARBETARE I DETTA NUMMER

Anna-Lisa Helle har efter sin makes, dr. Vilhelm Helle, frånfälle, ägnat sig åt psykologiska studier. Hon är författare till en uppmärksam debattbok, *Måste man tro på Kristus?*, där hon, en lekman, hävdar den uppfattningen att en av orsakerna till avkristningen är teologernas fasthållande vid de olika kyrkomötenas dogmer.

V. H. Mottram är f.d. professor i fysiologi vid Londonuniversitetet. Han är författare till bl.a. *Manual of Histology* och *The Physiological Basis of Personality* (Pelican Books). "En vetenskaplig grundval för Gudstro" publicerades i BBC:s tidskrift *The Listener* 22 april 1948, efter att tidigare ha sänts som föredrag i radion. Professor Mottram, som var 66 år 1948, uppger (den 19 juni 1964) att han inte har frångått den uppfattning han uttrycker i artikeln utan tvärtom känner sig mer övertygad om dess riktighet än någonsin.

Olof Thorborg är verksam som sjukgymnast och chiropraktor. Efter avlagd mogenhetsexamen studerade han en tid vid Veterinärhögskolan och vid Karolinska Institutet, innan han utflyttade till Amerika, där han arbetade inom flera olika yrken, bl.a. som bräddgärdsarbetare, försäljare av damstrumpor, badmästare och sjukgymnast. Åter i Sverige skrev han några äventyrsromaner, drev en modellflygplansfabrik och senare Hedemora Leksaksfabrik samt gick med i Waerlandrörelsen. Hans mera betydande böcker är *Nyckeln till Hälsa*, *Bort med glasögonen*, *Hälsa för Alla*, *På Högre Uppdrag* samt *Den undergörande fastan*. Han medverkade också i Are Waerlands bok *Program för en hälsodag*. Under några år utgav han tillsammans med en vän kvartalstidskriften *Hälsa för Alla*.

WEIDER protein och Energi-olja — varor i särklass.

WEIDERS varor, som importeras från Kanada i originalförpackningar, garanteras av Kanadas Hälsodepartement.

Köp WEIDERS varor — köp varor i världsklass med det bekanta namnet

WEIDERS

Ensamförsäljare i Skandinavien:

FIRMA KRAFTSPORT

Box 5, Lomma.

Tel. 040/46 39 20 och 46 39 30

Var god sänd provex av tidningen
BODY-BUILDING gratis.

Namn: .....

Adress: .....